

[Ømann.]

anden aftale. Man ved jo godt, at der i monopoltilsynet ikke er kapacitet til at administrere sådanne aftaler.

Så gives der nogle arbejdsgivertilskud i blinde, sådan set ganske parallelt med det, man gjorde i foråret med de 1,8 mia kr., i form af forskellige ekstra afskrivningstilbud og tilbud om henlæggelser, og hertil kan man sådan set også regne det tilskud til lønudgifterne, som ydes i de 100 kr. ydelser, der løber op i ca. 2 mia kr., og som skatteyderne, herunder hovedsagelig lønmodtagerne, selv skal betale.

Jeg synes, at man hørte ligesom en beklagelse af, at der ikke var mere inflationsdæmpende i hele planen, ved den triumferende fremlæggelse af, at man dog ville skærpe kapitalvindingsskatten. Vi kender det forslag. Det har rumlet i folketinget nu i mere end et halvt år. Vi ved, hvad finansministerens og statsministerens hensigter er. Det er ikke hensigten at lave nogen skærpelse af kapitalvindingsskatten, men tværtimod en lempelse. Man kan da heller ikke gøre noget ud af et sådant problem, når man ved, at provenuet af denne skat er 600 mill. kr. og vel bliver mindre, hvis regeringen får sin vilje; det er mindre end 1 pct. af, hvad staten skal bruge af midler.

Jeg havde altså indtrykket af, at det var for at dække over regeringens manglende indsats på hele inflationsområdet, at man havde brug for at fremhæve dette punkt. Det må siges at være en ligefrem erhvervsfjendtlig politik at sørge for, at der er fortjenester i jord og ejendom på 20, 30, 40 pct. p. a., mens industrien jævnt hen har svært ved at yde 10 pct. i udbytte.

Så kan man spørge: ja men er det ikke en kæphest fra min side? Betyder det virkelig noget i Danmarks økonomi? I Finanstidende, i et nummer, der ikke er så gammelt, var der en ganske instruktiv statistik over de nominelle og de reelle kapitalgevinster i privatejede faste ejendomme. Fra 1970 til 1974 var der en nominel stigning på 170 mia kr., den reelle stigning var på ca. 70 mia kr. Det betyder, at der her ligger 17 mia kr. om året i disse vanskelige år, som skal betales på den ene eller anden måde, og som naturligvis skal betales af dem, der ikke er jordbesiddere. Det betyder også, at når statsministeren erklærer, at nu er vi blevet fattigere,

så er det ikke alle, der er blevet fattigere. Mens flertallet i befolkningen er blevet fattigere, er der et ikke så lille mindretal, der er blevet betydelig rigere, nemlig dem, der har indhøstet disse gevinster.

Jeg vil gerne spørge statsministeren: er det virkelig muligt at drive en forsvarlig økonomisk politik i al almindelighed i dette land og en økonomisk politik, der er rettet mod inflationen i dette land, medmindre man ganske alvorligt tager dette problem op?

Jeg synes, det er noget, der mere end noget andet betegner, skal vi sige sandheden, solidariteten, ansvarligheden i denne bukset, at man virkelig kan gå uden om et så fundamentalt spørgsmål. Det er ikke bare en åndelig sag denne her, det er reelle penge, det drejer sig om, og de milliardbeløb, jeg har nævnt, er reelle, derfor er mit spørgsmål berettiget.

Poul Dam (SF):

Jeg vil gerne i denne debat fremsætte nogle helt personlige bemærkninger.

Må jeg sige, at jeg lyttede til statsministerens tale i tirsdags med stor optagethed og megen beundring.

Statsministeren fik sagt mange sande og rigtige ting i denne tale, og jeg tror, at han i meget stor udstrækning ramte stemninger, som findes vidt udbredt i det danske folk.

Vi ved alle, at Danmark befinder sig i en dybt alvorlig økonomisk situation, begyndte statsministeren, og dette er sandelig sandt. Vi lever, som vi plejer at leve, sagde statsministeren, og det er sandelig næsten sandt. Der er nogle, der har opdaget nogle prisstigninger og nogle stramninger, men alligevel, det er stort set rigtigt. Byrderne er ensidigt blevet lagt på det mindretal, der har mistet deres arbejde eller har måttet dreje nøglen om. Det er også sandt. Vi kan ikke lade nogle få betale regningen for os alle. Den kendsgerning, vi er nødt til at se i øjnene, er, at Danmark er blevet fattigere. Det er sandelig sandt. Alle mener det, alle ved det. Og således fortsætter statsministeren med en lang række sande og rigtige betragtninger. Det skal han ikke have utak for, tværtimod er det værdifuldt, at disse ting bliver sagt, og det er værdifuldt, at der er en stemning i det danske folk, som gør, at man vil handle derefter.